

[Poul Møller.]

tror, at hvis man vil spare, kan man faktisk kun gøre det på den måde, at man siger nej til udgiftsstigninger på det ene og det andet område. Men dér mener jeg ikke der er vist tilbageholdenhed nok, slet ikke i forhold til den tilbageholdenhed, som man har sagt var nødvendig for befolkningen i det kommende år, når statens udgifter er steget med 20 pct., medens man mener, at de overhovedet ikke må stige for en vis del af befolkningen.

Nu er det imidlertid klart, at den bundne opsparing kun delvis skulle gå til dækning af statsudgifterne. Den skulle derudover gå til et forøget kasseoverskud for staten. Det finanslovsforslag, som den højtærede finansminister fremsatte i november i fjor, indeholdt et rent nettokasseoverskud på statsvirksomheden på, så vidt jeg husker, 165 mill. kr., og det, som nu er resultatet, er et kasseoverskud på vel 400-430 mill. kr.; det betyder altså, at behovet for et kasseoverskud siden finanslovsforslagets fremsættelse og indtil nu efter finansministerens vurdering er steget med 240 mill. kr. Man må da spørge: hvorfor mener finansministeren nu, at vi skal have et større overskud på statsfinanserne, end han mente, da han i november i fjor fremsatte finanslovsforslaget?

Jeg kan kun se én forklaring på det. Det er, at i den helhedsløsning, hvori den bundne opsparing og det stigende kasseoverskud indgår, indgår også lønforhøjelser, og vi kommer til at opleve det, vi har oplevet så tit — selv om man har sagt, at det var det, vi skulle undgå ved helhedsløsningen — at man lovgiver om lønforhøjelser, og så siger man: da vi nu har lovgivet om lønforhøjelser på omkring 200 mill. kr. for det kommende finansår, gælder det om at få dækning, at få dem ind igen i form af bunden opsparing, så vi kan forøge overskuddet på statsfinanserne, således at vi kan neutralisere den ekstra købekraft, der bliver givet gennem lønforhøjelser. Så kan den højtærede finansminister sige: ja men det er ikke de samme mennesker, der får lønforhøjelser, som dem, der skal betale kasseoverskuddet og få inddraget købekraft. Nej, det er det ikke, det skal erkendes, men det er måske netop en af de ting, vi kan være uenige om, om det ikke er urimeligt, når man lagde denne byrde-

fordeling fast i fjor, at man nu ændrer den ved at give lønforhøjelser på omkring 200-300 mill. kr. og så siger: så må vi have have inddraget så meget mere købekraft fra andre og have inddraget den i form af penge, der bliver taget fra den private opsparing, fra den private investeringskapital, hvad der kan føre til rentestigning for erhvervslivet. Vi mener, at denne politik havde været overflødig, hvis man havde valgt en mere moderat lønpolitik, og vi mener i hvert fald, at kasseoverskuddet kunne være respekteret. Men den bundne opsparing havde været overflødig, hvis man havde fastlagt den udgiftspolitik, som vi prøvede på at få tilslutning til under behandlingen af disse forslag.

Man vil kunne forstå på de bemærkninger, jeg har fremført her, at vi er imod den bundne opsparing og vil stemme imod lovforslaget. Vi vil derfor ikke tage stilling til de ændringsforslag, finansministeren har stillet; vi betragter dem som forbedringer, men vi vil ikke stemme for dem, fordi det kunne være, man af den grund troede, at vi mente, forbedringerne var så store, at vi kunne acceptere det, der er tilbage, nemlig en bunden opsparing på omkring 520 mill. kr. Vi mener, at staten ved en fornuftig udgiftspolitik ikke behøver denne bundne opsparing. Vi mener, den kommer til at gøre samfundsøkonomien mere fortræd end gagn.

Vi vil stemme imod det ærede medlem hr. Aksel Larsens ændringsforslag til udskrivningslovsforslaget; vi betragter dem som mere skadelige end gavnlige.

Med disse bemærkninger skal jeg anbefale, at man stemmer imod lovforslaget om bunden opsparing ved tredje behandling.

Helge Larsen: Da vi i fjor forsommer afsluttede det politiske forlig om omsætningsafgiften, og hvad dertil hørte, var jo en væsentlig forudsætning den, at der igennem omsætningsafgiften skulle lægges en dæmper på forbruget, og at vi i det finansår, som nu snart er forbi, skulle stræbe imod et kasseoverskud på mellem 400 og 500 mill. kr. netop for at skabe den balance i landets økonomi, som var nødvendig. Det var også en forudsætning ved forligets indgåelse, at den skatteomlægning, som var aftalt, skulle drøftes i forårsmåne-